

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce P.K., zastoupeného Mgr. Michalem Krčmou, advokátem, se sídlem Praha 2, Malá Štěpánská 3, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem v Plzni, Škroupově 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. dubna 2011, č.j. DSH/1688/11,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Městský úřad Klatovy (dále jen „*městský úřad*“) rozhodnutím ze dne 6.1.2011, č.j. OD/174/11/Kk (dále jen „*rozhodnutí městského úřadu*“) uznal P.K., (dále jen „*žalobce*“) vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích, jichž se měl dopustit dne 17.9.2010 při řízení osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky (správně registrační značky, dále jen „*rz*“) X po silnici č. I/22 ve směru od Klatov na Plzeň, a to pod bodem 1) dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“) porušením ustanovení § 17 odst. 5 písm. b) a § 17 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších novel (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), (mezi obcemi Štěpánovice a Dehtín předjížděl před sebou jedoucí kolonu vozidel, m.j. osobní automobil tov. zn. Citroen C4, rz. X, řízený P.P., přestože se nemohl v důsledku již blížícího se protijedoucího vozidla bezpečně zařadit před vozidla, která hodlal předjet, a při vlastním zařazování se do svého jízdního pruhu ohrozil řidiče posledního předjetého vozidla, který

byl přinucen prudce brzdit a najel těsně za osob. automobil tov. značky Škoda 136 Favorit rz X, řízený V.K.), pod bodem 2) dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona porušením ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu (při jízdě za osobním vozidlem tovární značky Škoda 136 Favorit, rz X řidiče V.K. v obci Dehtín na toto vozidlo opakovaně úmyslně zezadu najížděl), pod bodem 3) dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 přestupkového zákona porušením ustanovení § 4 písm. c) a § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu (předjel v nepřehledném úseku zatáček za železničním viaduktem za obcí Dehtín přes podélnou čáru souvislou před sebou jedoucí osobní automobil tov. značky Škoda 136 Favorit, rz X řidiče V.K.), pod bodem 4) dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona porušením ust. § 4 písm. a) a § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu (po předjetí osobního automobilu tovární značky Škoda 136 Favorit, rz X řidiče V.K. se zařadil bezprostředně před toto předjeté vozidlo a prudce před ním bezdůvodně přibrzdil, na což řidič předjetého vozidla již nestačil včas reagovat a přes intenzivní brzdění svého vozidla jeho levou přední částí narazil do závěsného zařízení žalobcova vozidla. Žalobce tak způsobil dopravní nehodu bez zranění osob se vznikem hmotné škody na vozidle Škoda 136 Favorit nepřevyšující zřejmě částku 100.000 Kč) a pod bodem 5) dle § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona porušením ust. § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 3 písm. f) a g) zákona o silničním provozu (po dopravní nehodě s vozidlem Škoda 136 Favorit, rz X řidiče V.K. za železničním viaduktem za obcí Dehtín nesplnil povinnosti řidiče – účastníka dopravní nehody -, neboť na místě nehody nezastavil a odtud ujel, přestože byl povinen m.j. prokázat svou totožnost a sdělit údaje o vozidle a sepsat společný záznam o dopravní nehodě) . Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím vyhotoveným dne 18.4.2011, č.j. DSH/1688/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

Žalobce se žalobou ze dne 6.6.2011 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Požadoval též přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobce tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl porušen přestupkový zákon v souvislosti s porušením zákona o silničním provozu předně tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise ani provedeným dokazováním a že procesním postupem byl zkrácen na svých právech.

Zprvė žalobce poukázal na ust. čl. 8 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kterou dále rozvádí čl. 9 odst. 1 věta druhá Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a jemuž odpovídá i čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež zaručuje, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven osobní svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Toto ustanovení představuje především ochranu proti svévoli výkonné moci, avšak i proti libovůli správního orgánu, a jeho odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu, které představuje jednu z hlavních zásad správního řízení. Zadruhé zmínil princip tzv. presumpce neviny, z něhož se odvíjí subprincip *in dubio pro reo*, jemuž odpovídá důvod pro zproštění ze spáchání přestupku.

Zatřetí zdůraznil, že z výše uvedeného principu se odvíjí další subprincip, podle kterého obviněnému z přestupku musí být vina bez rozumných pochybností prokázána.

Dále uvedl, že důkazy, které byly ve věci provedeny, rozpory mezi výpověďmi svědků K., P., K., K. a v neposlední řadě nevěrohodného policisty J., dále sv. K. a majitele vozidla pana K. jen zdůrazňují situaci, kdy i nadále zůstávají výrazné pochybnosti, které neumožňují dospět k závěru, že skutkový stav byl zjištěn natolik jistě, aby bylo možno na jeho základě uznat žalobce vinným z jednání, pro které se vedlo správní řízení. Z výpovědi V.K. ze dne 1.12.2010 plyne, že poznal řidiče předmětného vozidla, a to v kanceláři správního úřadu, doslova uvedl: *"V řidiči uvedeného vozidla Škoda Octavia jsem poznal jednoho z pánů, kteří zde byli v kanceláři u správního orgánu, jednalo se o toho menšího pána se světlejšími vlasy"*, jindy se o této skutečnosti nezmínil, to ani v podání vysvětlení na dopravním inspektorátu Policie ČR ze dne 7.10.2010, vedeném pod č.j.: KRPP-83/PŘKT-2010-JA. Pokud se žalobce dokonce potkal na chodbě správního úřadu se svědkem K. dne 1.12.2010 a úřední osoba vyvolávala jménem účastníky řízení, kteří měli vstoupit do místnosti po 15 minutách přerušení, kde se vedlo správní řízení, je bez pochyb, že již v tomto okamžiku nejen pan K. identifikoval žalobce na chodbě správního úřadu.

Žalobce v žalobě rovněž namítal, že navrhoval provedení důkazu spisem Okresního soudu v Klatovech pod č.j. 1 T 116/2004, a to z důvodu posouzení věrohodnosti svědka J., a dále v odvolacím řízení i provedení znaleckého posudku z oboru dopravy. V obou případech správní orgán shledal, že provedení těchto důkazů je zcela nadbytečné.

Posléze konstatoval, že přikládá k žalobě jako důkaz odborné vyjádření ze dne 3.6.2011, z něhož plynou jasné skutkové závěry o údajné dopravní nehodě, a navrhl ve věci provedení znaleckého posudku z oblasti silniční dopravy.

Závěrem vyslovil domněnku, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení práva na spravedlivý proces, neboť s ohledem na provedené dokazování, stav řízení a existující procesní situaci se jeví toto rozhodnutí jako zcela překvapivé.

Žalobce samostatným podáním ze dne 8.6.2011 (zdejšímu soudu doručeno dne 9.6. téhož roku) podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 1.7.2011, č.j. 17 A 43/2011-33, návrhu nevyhověl.

Žalovaný v písemném stanovisku vyhotoveném dne 11.8.2011 navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a vyjádřil se k jednotlivým námitkám.

Zdůraznil, že městský úřad zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy plně respektoval ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Provedl v souladu s ust. § 52 téhož zákona dokazování potřebné ke zjištění skutečného stavu věci. Na základě provedeného dokazování bylo spáchání přestupků žalobcem jednoznačně prokázáno. Žalovaný dále uvedl, že skutkový stav byl řádně zjištěn a je plně v souladu se spisovou dokumentací a provedeným dokazováním, přičemž v této souvislosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce nebyl postupem městského úřadu ani žalovaného krácen na svých právech. Žalovaný plně respektoval výše

zmiňované právní předpisy, kdy postupoval v souladu se zásadami správního řízení a vydání napadeného rozhodnutí nebylo projevem libovůle správních orgánů, ale toliko logickým následkem prokázaného protiprávního jednání žalobce, kdy za přestupky jím spáchané byly uloženy sankce stanovené zákonem. V daném případě tedy bylo postupováno striktně v souladu se zákonem. Ohledně odkazu na ust. § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný konstatoval, že tato zásada správního řízení byla řádně respektována, kdy na základě provedeného dokazování bylo prokázáno spáchání přestupků žalobcem a v souladu s veřejným zájmem, který tkví v tom, aby za každé prokázané protiprávní jednání následovala sankce stanovená zákonem, byl žalobce uznán vinným a byly mu uloženy odpovídající sankce v zákonem stanoveném rozpětí, přičemž právě při rozhodování o výši ukládaných sankcí byly zohledněny okolnosti spáchání daných přestupků.

K odkazům žalobce na procesní principy žalovaný uvedl, že princip presumpce nevinny byl v daném případě řádně aplikován, neboť do chvíle, než byl žalobce uznán vinným z předmětných přestupků, byl považován ve shodě s tímto principem za nevinného. Jak již žalovaný zmínil, městský úřad respektoval ust. § 3 správního řádu. Ohledně hodnocení jednotlivých svědeckých výpovědí odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stran námítky žalobce, že svědek K. neuváděl to, že by žalobce poznal, ani do úředního záznamu o podání vysvětlení na Policii ČR, žalovaný konstatoval, že uvedený úřední záznam o podání vysvětlení nelze brát jako důkaz ve správním řízení, přičemž je však nutno konstatovat, že i obsah tohoto úředního záznamu je v souladu se svědeckou výpovědí svědka K. Skutečnost, že se v něm svědek K. nevyjádřil v tom smyslu, že řidiče poznal, je logická, neboť před podáním vysvětlení žalobce u Policie ČR neviděl, tedy neměl tzv. koho poznat. Vzhledem k tomu, že při ústním jednání měl svědek K. možnost žalobce vidět, je logické, že když v daný okamžik žalobce poznal, toto městskému úřadu sdělil. Žalovaný rovněž uvedl, že k přerušení řízení došlo na žádost žalobce, tedy lze těžko namítat, že postup městského úřadu byl nesprávný a napomohl k identifikaci žalobce ze strany svědka K.

Na výtku stran žalobcových důkazních návrhů žalovaný reagoval tak, že provedení důkazu znaleckým posudkem bylo nadbytečné, neboť byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž dle ust. § 52 správního řádu správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede dokazování potřebné ke zjištění stavu věci. Ohledně navrženého důkazu spisem Okresního soudu v Klatovech uvedl, že provedení takového důkazu se jeví jako nadbytečné, neboť vzhledem k dalším svědeckým výpovědím dalších svědků se jeví výpověď svědka J. jako věrohodná, navíc se jedná o osobu vázanou služební přísahou a tato osoba vypovídala jako svědek po poučení o následcích nepravdivé výpovědi. Žalovaný nezná obsah odborného vyjádření, které měl žalobce přiložit ke správní žalobě, avšak setrvává na své argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že považuje přestupky žalobce za jednoznačně prokázané a navržený důkaz znaleckým posudkem za absolutně nadbytečný (viz. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaný uzavírá, že citovaným rozhodnutím nebyl žalobce žádným způsobem krácen na svých právech ve správním řízení a rozhodnutí bylo vydáno striktně v souladu se zákonem. Vzhledem k tomuto považuje žalovaný návrh žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného za nedůvodný a napadené rozhodnutí tak považuje za správné a zákonné.

V replice ze dne 30.8.2012 žalobce setrval na podané žalobě a v ní uvedených žalobních bodech. Navíc konstatoval, že svědek K. skutečně jindy žalobce nemohl poznat jako osobu P.K., nežli u správního orgánu, kde byl žalobce svědkovi K. představen úřední osobou přímo v kanceláři správního orgánu jako podezřelý viník nehody. K přerušení jednání u městského úřadu nedošlo z iniciativy žalobce, ale ze strany úřední osoby, která nebyla v dané věci připravena zahájit výslech podezřelého z přestupku, neboť v danou chvíli nebyla schopna sdělit, kdo je v této věci úředně oprávněnou osobou. Dále poukázal na výpovědi svědků, konkrétně K., P. a svědka J. ve vztahu ke svědkovi P., které se dle jeho názoru především v podstatných bodech zcela rozcházejí. Také odmítl tvrzení a následnou argumentaci žalovaného ohledně brzdných systémů ABS, ASR a EDF.

Dne 4.11.2011 obdržel zdejší soud podání žalobce obsahující návrh, aby provedl důkaz příloženým znaleckým posudkem č. 3813/145-11 ze dne 30.9.2011 ve věci dopravní nehody ze dne 17.9.2010 na silnici I/27 u obce Dehtín a předvolal znalce Ing. Antonína Žaluda, který by se k věci podrobně vyjádřil, proto, „...aby postavil najisto, zda skutkový stav zjištěný správním orgánem odpovídá skutečnosti či nikoliv.“

Soud ve věci nařídil ústní jednání. Oba účastníci řízení setrvali na své argumentaci i konečných návrzích. Žalobce zdůraznil, že nebyl plně a řádně zjištěn stav věci. Skutečnost, že žalobce byl účastníkem dopravní nehody, nebyla potvrzena ani svědeckými výpověďmi. Pouze nad rámec uvedl provedení znaleckého posudku k tomu, aby bylo zjištěno, zda výpovědi poškozených mohou odpovídat stavu dopravní nehody tak, jak bylo popsáno ve správním řízení. Žalovaný argumentoval tím, že městský úřad dostal zásadě materiální pravdy (byly provedeny všechny důkazy potřebné ke zjištění skutečného stavu věci) a rovnosti zbraní (provedl též některé důkazy žalobcem navržené). Zohlednil všechny zjištěné skutečnosti a komplexně zhodnotil veškeré provedené důkazy a podklady. Oproti spisové dokumentaci a výpovědím nezávislých svědků stála toliko výpověď žalobce podpořená svědkyní K., které považuje za jednoznačně vyvrácené provedeným dokazováním. Žalovaný nemá žádné pochybnosti o tom, že řidičem vozidla tovární značky Škoda Octavia, který spáchal protiprávní jednání, byl žalobce.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejichž základní hmotněprávní úpravu v době spáchání přestupku obsahoval přestupkový zákon ve znění účinném ke dni 17.9.2010 (pozn. soudu: s účinností od 1.8.2011 bylo ustanovení § 22 přestupkového zákona zrušeno zák. č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – viz článek III. bod 1; nově jsou stejné skutkové podstaty přestupků, kterých se dopustí fyzická osoba, formulovány v § 125c zák. o silničním provozu). Aplikován byl i zákon o silničním provozu ve znění účinném k témuž dni. Podle § 51 přestupkového zákona, není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se nařízení o přestupcích

obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání pěti přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Pro přehlednost i další argumentaci považuje soud za vhodné uvést u každého bodu příslušnou skutkovou podstatu přestupku a povinnost, resp. povinnosti stanovené zvláštním právním předpisem (tím je třeba vždy rozumět zákon o silničním provozu), jejichž porušením žalobce jednotlivé skutkové podstaty naplnil.

Jde o přestupky:

1) dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 7 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 17 odst. 5 písm. b) a § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 7 přestupkového zákona přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Podle § 17 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, řidič nesmí předjíždět, jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet.

Podle § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič, který se po předjetí zařazuje před vozidlo, které předjel, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče vozidla, které předjel.

2) dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

3) dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích, v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) a 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 7 přestupkového zákona přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Podle **§ 4 písm. c)** zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

Podle **§ 17 odst. 5 písm. a)** zákona o silničním provozu *řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí.*

4) dle ust. **§ 22 odst. 1 písm. l)** zákona o přestupcích, v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. a) a § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Podle **§ 22 odst. 1 písm. l)** přestupkového zákona *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Podle **§ 4 písm. a)** zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*

Podle **§ 17 odst. 3** zákona o silničním provozu *řidič, který se po předjetí zařazuje před vozidlo, které předjel, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče vozidla, které předjel.*

5) dle ust. **§ 22 odst. 1 písm. j)** zákona v souvislosti s porušením ust. § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 3 písm. f) a g) zákona o silničním provozu.

Podle **§ 22 odst. 1 písm. j)** přestupkového zákona *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí pouze hmotná škoda 100 000 Kč a nižší nebo při které došlo k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace, neprodleně nezastaví vozidlo a neprokáže totožnost navzájem včetně sdělení údajů o vozidle, nebo odmítne sepsat společný záznam o dopravní nehodě nebo nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody.*

Podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen neprodleně zastavit vozidlo.*

Podle § 47 odst. 3 písm. f) zákona o silničním provozu *účastníci dopravní nehody jsou povinni prokázat si na požádání navzájem svou totožnost a sdělit údaje o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě.*

Podle § 47 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu *účastníci dopravní nehody jsou povinni v případech, kdy nevznikne povinnost oznámit nehodu policii, sepsat společný záznam*

o dopravní nehodě, který podepíše a neprodleně předají pojistiteli; tento záznam musí obsahovat identifikaci místa a času dopravní nehody, jejích účastníků a vozidel, její příčiny, průběhu a následků.

O důvodnosti žaloby uvážila samosoudkyně následujícím způsobem:

Zcela kardinální žalobní námitka v dané věci spočívala v tvrzení žalobce, že pro rozpory mezi výpověďmi svědků nelze dospět k závěru, že skutkový stav byl zjištěn natolik jistě, aby na jeho základě bylo možné uznat žalobce vinným ze spáchání předmětných přestupků. Žalobce tudíž založil procesní obranu (dlužno doplnit, že nejen v řízení soudním, ale již v řízení přestupkovém) nikoliv na tvrzení, že nespáchal to či ono jednání popsané v jednotlivých skutkových větách výroku rozhodnutí městského úřadu, potažmo ten či onen přestupek, nýbrž, stručně řečeno, na tvrzení, že o jeho vině existují rozumné pochybnosti, či ještě přesněji řečeno, že v celém přestupkovém řízení nebylo bezpečně prokázáno, že to byl právě žalobce, kdo v uvedené době, na uvedeném místě a v rozhodnutí popsáním způsobem řídil osobní automobil tovární značky Škoda Octavia, rz X.

S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgán je povinen postavit nade vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout. V takovém případě je nutné aplikovat zásadu *in dubio pro reo* (tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného). Důkazní břemeno nese správní orgán. Tento právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.5.2006, č.j. 2 As 46/2005-55 (stejně jako ostatní citované rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupný na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 18.5.2011, č.j. 7 As 4/2011-79, jímž zrušil rozhodnutí krajského soudu, neboť řízení před krajským úřadem bylo stíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech a již z tohoto důvodu měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „*V projednávané věci se jedná o přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. přestupkového zákona, jehož se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu (v daném případě vozidlům jedoucím po hlavní silnici). Jde tedy o zaviněný veřejnoprávní delikt, za nějž hrozí pachateli sankce v rozmezí 2500 až 5000 Kč podle ust. § 22 odst. 8 část věty před středníkem přestupkového zákona a navíc i jakási sekundární sankce v podobě udělení „trestných“ bodů (v daném případě čtyř) podle ust. § 123a a násl. a přílohy zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Při dosažení zákonem stanovené hranice těchto bodů pak na řidiče dopadá automatická sankce v podobě pozbytí řidičského oprávnění, a tedy nemožnosti po dobu nejméně jednoho roku řídit motorové vozidlo. Takový zásah musí být opřen pouze o závažné důvody a v procesní rovině je k němu možno přikročit jen na základě zákonem stanoveného postupu. Tímto zákonem stanoveným postupem jsou v daném případě pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založená stejně jako pravidla trestního práva na základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě *in dubio pro reo*, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli pouze za způsobení škodlivého následku) a požadavku, že postih je možný jen v případě, že bylo prokázáno, že došlo k*

naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, a to jak v rovině jednání a případného následku, tak v rovině zavinění (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo). Výše uvedeným požadavkům dokazování provedené správními orgány nedostalo a vzhledem k jeho nedostatečnosti přicházejí v úvahu dvě možné verze průběhu skutkového děje.“ Zdejší soud se s těmito právními názory plně ztotožňuje a zcela je akceptuje.

Na rozdíl od žalobce je však soud přesvědčen, že i přes okolnost, že se žalobce v průběhu celého přestupkového řízení výslovně k řízení předmětného motorového vozidla nedoznal, skýtá provedené dokazování pro takový závěr, potažmo pro závěr, že se shora uvedených přestupků dopustil právě žalobce, dostatečnou oporu, která žádnou rozumnou pochybnost nepřipouští.

Již městský úřad se ve svém rozhodnutí velice pečlivě zabýval otázkou, zda žalobce byl skutečně tou osobou, která řídila v rozhodné době osobní automobil tovární značky Škoda Octavia, rz X, tedy subjektem všech výše popsanych deliktů (především na straně 7 až 10 rozhodnutí městského úřadu). Vyšel jak z listinných podkladů, tak zejména ze svědeckých výpovědí provedených v přestupkovém řízení. V odůvodnění rozhodnutí přdestřel všechny právně významné skutečnosti zjištěné z výpovědí svědků a provedl hodnocení každé svědecké výpovědi ve vztahu k ostatním shromážděným důkazům, včetně posouzení významu případných odlišností. Jednotlivé dílčí závěry jsou objektivní, zcela logické, jasně a srozumitelně v odůvodnění rozhodnutí vyjádřené, stejně jako výsledný závěr, že „*Správní orgán tak po zhodnocení všech shromážděných podkladů a provedených důkazů dospěl k závěru, že námitky obviněného P.K., že nebylo prokázáno, kdo v dané době uvedené vozidlo Škoda Octavia řídil a zda uvedené vozidlo identifikované podle spz skutečně způsobilo uvedenou dopravní nehodu, byly provedenými důkazy vyvráceny... “*.

Proti závěru městského úřadu žalobce brojil v odvolání a tvrdil stran pachatele deliktů nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a porušení základních zásad správního řízení.

Žalovaný se s žalobcovou argumentací v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vypořádal (viz str. 7 až 17).

K vlastnímu přestupkovému procesu a procesní taktice žalobce uvedl, že „... *správní orgán I. stupně postupoval při řízení v souladu s právními předpisy, provedl dokazování potřebné k zjištění stavu věci, provedl důkazy navržené odvolatelem, odvolatele k ústnímu jednání řádně předvolával, odvolatel měl právo být přítomen výslechu svědků a klást jim otázky, toto své právo však odmítl využít, tedy byly provedeny výsledky všech svědků v jeho nepřítomnosti, a s těmito jej správní orgán I. stupně seznámil. Zdejší odvolací správní orgán dále konstatuje, že z námítky odvolatele resp. jeho právního zástupce nelze zjistit, jaké zásady správního řízení měl správní orgán I. stupně porušit, avšak lze jednoznačně konstatovat, že*

řízení o přestupku probíhalo v souladu s právními předpisy, odvolatel nebyl krácen na svých právech a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, když správní orgán I. stupně respektoval mimo jiné i ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.“

K námitce, že městský úřad při posuzování viny vycházel jen z úředního záznamu policisty J., žalovaný konstatoval, že: „...*správní orgán I. stupně vycházel především ze svědeckých výpovědí svědků, přičemž tyto řádně hodnotil. Svědeckou výpověď svědků pana K., paní K., pana P. a paní K. a dále též policisty prap. J. vyhodnotil jako věrohodné, tyto výpovědi byly ve vzájemném souladu i s dalšími podklady pro rozhodnutí, logicky na sebe navazují a prokazují vinu odvolatele ze spáchaných přestupků. ... jak vyplývá ze svědecké výpovědi svědka prap. J., odvolatel mimo protokol uvedl, že v daný čas a na daném místě předmětné vozidlo řídil, avšak věc se měla stát jinak. ... svědek K. v odvolateli při ústním jednání poznal řidiče vozidla Škoda Octavia při dopravní nehodě z inkriminovaného dne. Vzhledem k tomu, že svědek J. též v úředním záznamu a taktéž ve své svědecké výpovědi uvedl, že paní V.K. mu při telefonickém hovoru sdělila, že předmětné vozidlo je v používání jejího bratra (odvolatele), je zřejmé, že odvolatel byl řidičem předmětného vozidla v inkriminovanou dobu a místě, přičemž způsob jeho jízdy je identicky popisován svědky panem K., paní K., paní K. i panem P. V rozporu s výpovědí těchto svědků je toliko výpověď odvolatele, přičemž svědci paní K. a pan K. jen odmítli s odkazem na osobu blízkou k věci vypovídat, jen paní K. popřela, že měla uvést, že vozidlo užíval v danou dobu jen její bratr. Zdejší odvolací správní orgán považuje svědeckou výpověď paní K. za účelovou směřující ke snaze o pomoc bratrovi při řízení o přestupku. Vzhledem ke skutečnosti, že paní K. i pan K. k věci dále nevypovídali, nemohl tento důkaz zpochybnit ani potvrdit ostatní svědecké výpovědi svědků. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že svědek prap. J. prokazatelně se svědkyní paní K. hovořil, přičemž při tomto hovoru mu bylo poskytnuto telefonní číslo na jejího bratra (odvolatele), kterému se poté dovolal. Zdejší odvolací správní orgán nemá důvod zpochybňovat výpověď svědka prap. J., neboť skutečnosti, o nichž vypovídal, zjistil při služební činnosti a je vázán služební přísahou a byl poučen o následcích nepravdivé výpovědi. Ohledně námítky odvolatele, že je proti němu svědek prap. J. zaujatý, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že výpověď svědka J. je v souladu s výpověďmi svědků (K., K.) včetně zcela nezávislých pana P. a paní K., kdy tito nemají žádný důvod vypovídat nepravdivě, odvolatele ani ostatní svědky neznají a na věci nemají žádný osobní zájem. Vzhledem k tomuto zdejší odvolací správní orgán uvádí, že výpověď svědka J. v dané věci není zaujatá, svědek jen objektivně popisuje co zjistil při šetření dopravní nehody, jakým způsobem získal informaci o skutečnosti, kdo měl být řidičem vozidla Škoda Octavia a jak tohoto kontaktoval a dále jak probíhaly další jeho úkony v dané věci.“*

Žalovaný se neopomněl vypořádat detailně s žádnou z dílčích námitek obsažených v odvolání. Soud se s jeho argumentací k jednotlivým námitkám ztotožňuje, stejně jako se závěrem, že „...*na základě provedeného dokazování byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vina odvolatele z výše uvedených přestupků byla bez jakékoli pochybnosti prokázána.“* Pakliže je rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, přičemž se shodují žalobní námitky s námitkami odvolacími a zdejší soud nedochází k jiným závěrům,

odkazuje v podrobnostech na odůvodnění písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí, konkrétně zejména na jeho strany 7 až 17. Takový postup připouští též judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130).

Soud zastává názor, že skutečnost, že řidičem vozidla Škoda Octavia rz. X byl právě žalobce, je jednoznačně prokázána a neexistuje žádná možnost, že se skutkový děj odehrál jinak a že řidičem uvedeného vozidla mohla být osoba od žalobce odlišná.

Že vozidlo řídil právě žalobce, je prvotně prokázáno úředním záznamem ze dne 24.9.2010 a s ním korespondující svědeckou výpovědí svědka prap. J. Žalobcova snaha zpochybnit výpověď uvedeného svědka je sice logická, nicméně bez naděje na úspěch. Kromě důvodů prezentovaných v napadeném rozhodnutí (výhrůžky ze strany policistů se netýkaly přestupkového řízení a zaujatost a nepravdivost výpovědi ze strany svědka J. nebyla zjištěna) je žalobcem předestřená verze „odvety“ nevěrohodná i vzhledem k délce doby od události, která měla „odvetě“ zavdat příčinu (pět let) a hlavně ke způsobu, jakým ji navrhoval prokázat (spisem Okresního soudu v Klatovech, který mohl osvědčit toliko fakt, že v trestní věci byl vyslýchán jak svědek J., tak žalobce, případně že ten či onen svědek vypovídal ve prospěch nebo naopak k tíži obžalovaného, nikoliv žalobcem tvrzené výhrůžky a šikanózní jednání ze strany svědka J. a jeho kolegů). V té souvislosti nelze přehlédnout jednak okolnost, že žalobce po seznámení se s obsahem výpovědi svědka J. tak závažnou námitku bezprostředně neuplatnil, jednak okolnost, že žalobce v žalobě již svoji argumentaci stran věrohodnosti svědecké výpovědi svědka J. značně zredukoval. Výpovědi svědka J. je dále zejména prokázána skutečnost (která není zpochybněna ani žalobcem a nepopřela ji ani svědkyně K.), že to byla právě svědkyně K., která svědka J. sama telefonicky kontaktovala (byť z popudu osoby z bývalého zaměstnání svědka a v té době vlastníka předmětného vozidla K.) a výlučně jejím prostřednictvím získal nejen jméno žalobce jako osoby, která vozidlo měla v inkriminované době používat, ale také telefonní číslo na žalobce. Pokud by V.K. poskytla prap. J. informaci jiného obsahu (např. že vozidlo aktuálně používá jak vlastník, tak žalobce), pak by nepochybně sdělila telefonní číslo i na další osobu. To však neuvedla ani při svém výslechu dne 5.1.2011, v němž jen konstatovala, že policistovi v jejich telefonickém rozhovoru neuvedla, že vozidlo p. K. užívá pouze její bratr. Soud na tomto místě považuje za potřebné zmínit, že žalobkyně využila práva odepřít výpověď svědkem dle § 55 odst. 4 správního řádu pouze formálně, nikoliv materiálně. To, co uvedla do protokolu o svědecké výpovědi po náležitém poučení o možnosti odepřít výpověď, je třeba podle názoru soudu posoudit jako legální svědeckou výpověď, kterou lze použít jako důkazního prostředku, protože je vhodný ke zjištění stavu věci a protože není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy (§ 51 správního řádu). Kombinace „využití“ práva odepřít ze zákonem předpokládaných důvodů svědeckou výpověď s nezbytností sdělit bez dotazu správního orgánu určitou svědkem zvolenou skutečnost však svědčí o účelovosti postupu, v daném případě o snaze svědkyně napomoci žalobci vyvinut se v přestupkovém řízení.

Výpověď svědka J. je dále podpořena v podstatných skutečnostech shodnými výpověďmi slyšených svědků, jejichž zaujatosti vůči žalobci nic v přestupkovém řízení nenasvědčovalo. Ostatně sám žalobce nezmiňuje, že by svědky, s výjimkou svědka J., znal z dřívější doby a současně že by existoval rozumný důvod, pro který by se dalo pochybovat o hodnověrnosti či objektivitě jejich výpovědí. Rovněž ze svědeckých výpovědí vyplývá, že

svědci neznají žalobce ani rz jeho vozidla. Soud proto shodně s žalovaným považuje jejich výpovědi za věrohodné. Současně nevidí jediný rozumný důvod pro to, aby svědkyně K. zaznamenala jinou rz, než rz vozidla, jehož řidič upoutal pozornost svou agresivní jízdou a následně způsobil na jejich vozidle škodu.

Žalobce jako osobu řidiče vozidla Škoda Octavia rz. X poznal u ústního jednání ze zbývajících slyšených svědků jen svědek K. Je to zcela logické, protože tento svědek jízdu žalobce sledoval, soustředil se na ni, na rozdíl od svědků P. a K. jej mohl vidět zpředu ve zpětném zrcátku a vešel do očního kontaktu s žalobcem i při svědkově hrozbě žalobci z důvodu bezohledné a agresivní jízdy. Z protokolu o ústním jednání, který je veřejnou listinou, nevyplývá, že by byl současně v místnosti, kde bylo přestupkové řízení vedeno, přítomen jak žalobce, tak svědek K. Již proto nemá ve spisovém materiálu oporu tvrzení žalobce uvedené v replice, že „...byl žalobce svědkovi K. představen úřední osobou přímo v kanceláři správního orgánu jako podezřelý viník nehody“, a z tohoto důvodu jej svědek identifikoval, když navíc výsledky všech svědků byly provedeny v nepřítomnosti žalobce. Dlužno poukázat rovněž na fakt, že žalobce za příčinu svého poznání svědkem K. označil v žalobě jinou okolnost, než v replice (to mimochodem potvrzuje správnost vyjádření žalovaného, že žalobce překrucuje účelově výpovědi), a to vyvolávání účastníků řízení, kteří měli vstoupit do místnosti po 15min. přerušení, úřední osobou jménem. I pokud by tomu tak bylo, do místnosti vstoupil vedle žalobce i jeho zástupce. Svědek K. však ze dvou osob označil za řidiče právě žalobce.

Soud rovněž zcela souhlasí s žalovaným, že žalobce rozpory ve výpovědích svědků zakládá na účelovém překrucování výpovědi (např. údajný rozpor mezi výpověďmi svědků P. a K. (str. 14,15) či na zveličování drobnějších a nepodstatných odlišností (např. značné zpomalení či pravděpodobné zastavení a následné znovurozjetí vozidla svědka K.). Proto odmítá žalobcovu obranu, že v důsledku rozporů mezi výpověďmi svědků „...i nadále zůstávají výrazné pochybnosti, které neumožňují dospět k závěru, že skutkový stav byl zjištěn natolik jistě, aby bylo možno na jeho základě uznat žalobce vinným z jednání, pro které se vedlo správní řízení.“

Z příčin shora podrobně popsanych neexistují stran osoby pachatele přestupků v posuzované věci nejen výrazné, ale vůbec žádné pochybnosti. Nadto sám žalobce v průběhu celého řízení jen předestíral, že vozidlo neřídil, případně že vozidlo mohla řídit od něj odlišná osoba, aniž by současně správnímu orgánu předkládal k tomuto tvrzení jakoukoliv jinou (než správním orgánem zjištěnou) konkrétní konkurenční skutkovou verzi reality (např. v inkriminované době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupků, jsme se v užívání osobního vozidla střídali s jeho tehdejšími vlastníkem nebo nemohl jsem být řidičem předmětného osobního automobilu, pakliže jsem byl v zahraničí, v nemocnici apod.), která by eventuálně mohla být způsobilá založit rozumnou pochybnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než žalobce.

Soud jako nedůvodnou odmítl dále žalobcovu výtku problematizující závěr žalovaného o nadbytečnosti provedení důkazů spisem Okresního soudu v Klatovech sp.zn. 1 T 116/2004 a znaleckým posudkem z oboru dopravy. Žalovaný v obou případech řádně a zcela v souladu se zásadami logiky svůj postup v odůvodnění napadeného rozhodnutí

zdůvodnil (ohledně neprovedení důkazu soudním spisem na str. 9 a znaleckým posudkem na str. 17).

Soud již shora konstatoval, jakkoliv považuje žalobcovo tvrzení za účelové, že soudním spisem objektivně nelze „odvetu“ svědka J. a žalobcem tvrzené výhrůžky a šikanózní jednání ze strany téhož svědka a jeho kolegů prokázat, i kdyby měly reálný základ. Navíc ani případně prokázaná nevěrohodnost výpovědi svědka J. v trestním řízení (bez ohledu na dobu, která od jeho konání uplynula) nemůže automaticky přivodit závěr o nevěrohodnosti stejného svědka ve zcela jiném, v tomto případě posuzovaném přestupkovém řízení. Správní řád ani přestupkový zákon institut obecně nevěrohodného svědka nezná. Takový závěr lze učinit vždy jen na základě hodnocení důkazů shromážděných v každém konkrétním řízení. V tomto případě žalovaný uvedl, že „...výpověď svědka J. je v souladu s výpověďmi svědků (K., K.) včetně zcela nezávislých pana P. a paní K., kdy tito nemají žádný důvod vypovídat nepravdivě, odvolatele ani ostatní svědky neznají a na věci nemají žádný osobní zájem. Vzhledem k tomuto zdejší odvolací správní orgán uvádí, že výpověď svědka J. v dané věci není zaujatá, svědek jen objektivně popisuje, co zjistil při šetření dopravní nehody, jakým způsobem získal informaci o skutečnosti, kdo měl být řidičem vozidla Škoda Octavia, a jak tohoto kontaktoval a dále jak probíhaly další jeho úkony v dané věci.“ Soud zastává stejný názor, a proto neprovedení důkazu označeným soudním spisem kvalifikuje jako legální závěr.

Obdobně sdílí i důvody, pro které žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru dopravy („...provedení důkazu znaleckým posudkem se v daném případě jeví jako zcela nadbytečné, neboť na základě provedeného dokazování byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vlna odvolatele z výše uvedených přestupků byla bez jakékoli pochybnosti prokázána.“). Navíc dodává, že skutečnost, že řidič vozidla v popsáném úseku silnice č. I/22 ve směru od Klatov na Plzeň, řídil vozidlo Škoda Octavia rz. X způsobem popsaným ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu (stručně shrnuto neohleduplně, agresivně a za současného porušení výše vyjmenovaných povinností stanovených řidiči zákonem o silničním provozu), je objektivně vnímatelná lidským zrakem ostatními účastníky silničního provozu. Proto již výpovědi svědků, zejména je-li mezi nimi shoda jako v daném případě, mohou být dostatečně věrohodným důkazem, aniž by byl předložen důkaz další, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Ze svědeckých výpovědí rovněž vyplývalo, že došlo ke střetu vozidel řízených žalobcem a svědkem K. a že žalobce po střetu pokračoval bez zastavení v jízdě. Vznik škody na vozidle svědka K. dokládají nejen svědecké výpovědi, ale také důkazy listinné, protokol o nehodě v silničním provozu a obsáhlá fotodokumentace. Jak se podává z výše prezentovaného přehledu skutkových podstat přestupků, z nichž byl žalobce uznán vinným, správní orgány nekvalifikovaly jednání žalobce dle § 22 odst. 1 písm. h), resp. písm. i) přestupkového zákona, k jejichž naplnění je nezbytné nezvratným způsobem prokázat jeden ze znaků skutkové podstaty, tj. kdo z účastníků dopravní nehody dopravní nehodu způsobil, nýbrž dle § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona. K naplnění skutkové podstaty v tomto případě postačí, že účastník dopravní nehody, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel hmotná škoda 100 000 Kč a menší, **neprodleně nezastavil vozidlo a nesplnil povinnosti vyplývající mu z ust. § 47 zákona o silničním provozu, zejména z odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. f) a písm. g).** Z hlediska viny je tudíž u použité skutkové podstaty

zcela nerozhodné, zda účastník dopravní nehody je současně jejím původcem či „jen“ poškozeným.

Zbývá dodat, že ze stejných důvodů soud neprovedl důkaz žalobcem předloženým odborným vyjádřením ze dne 3.6.2011 a v průběhu soudního řízení předloženým znaleckým posudkem vyhotoveným dne 30.9.2011 znalcem Ing. Antonínem Žaludem.

Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, má oporu v provedeném dokazování a nepřipouští žádnou rozumnou pochybnost o osobě viníka a tudíž aplikace zásady in dubio pro reo nepřicházela v daném případě v úvahu. Žalobcovo právo na spravedlivý proces nebylo porušeno, stejně tak jako jím označená ustanovení obecně závazných právních předpisů. Žaloba nebyla důvodná a soud jí v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně